

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 595

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Αθήναις, 1 Δεκεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Αθήναις φρ. 8.—
Τῶν ἐπαρχίας 8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοῦ καὶ Ἐτιεβάν: Αἱ ἀστωργοὶ μητέρες.
—Καρόλου Μερουβέλ: ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματι-
κώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀ-
μίτσις: ΙΣΠΑΝΙΑ.—Βίκτωρος Οὐγκώ: ΠΥΡΚΑΙΑ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ἠγείρετο νῦν καὶ ἐξήρχετο ἐνίοτε τῶν ρεμβασμῶν τῆς ὥπως συνομιλήσῃ ἐπὶ μακρὸν μετὰ τοῦ κυρίου Ρισόν, ὅστις ἤρξατο ἀναλαμβάνων ἐλπίδας. Ἐδιπλασίαζε τὰς πρὸς τὴν Ἐμμελίαν μερίμνας τοῦ καὶ ἐφλυαρεῖ παρ' αὐτῇ ὡς μήτηρ ἥτις θέλει νὰ διασκεδάσῃ τὸ ἀσθενὲς τέκνον τῆς. Πολλάκις ἐμέμφοτο τὸν ἑαυτὸν τοῦ, διότι δὲν ἦλθεν ἐνωρίτερον εἰς Νίκαιαν. Ἰσως ἡ κόρη τοῦ θὰ ἦτο ἤδη θεραπευμένη, ἐσκέπτετο ἐνίοτε, ἐὰν δὲν εἶχε βραδύνει τὴν ἀναχώρησίν τοῦ.

Ὁ κύριος Ρισόν καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα ἔκαμνον καθ' ἐκάστην μακροὺς περιπάτους. Ἡ νεάνις ἐφαίνετο ἰσχυρὰ καὶ ἐδεικνύετο ἀκούραστος· μετὰ βίας δὲ ὁ πατὴρ τῆς τὴν ὑπεχρέου νὰ ἐπιβαίνωσιν ἀμάξῃς ὅσας ἐποιοῦν μακρὰς ἐκδρομὰς.

Προσπειροῖτο μεγίστην φαιδρότητα καὶ ἐπήδα ὡς μαθήτρια κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ σχολείου.

Ὁ κύριος Ρισόν δὲν ἀνησυχεῖ πλέον ἢ διὰ τὸν ξηρὸν βῆχα, ὅστις ἐνίοτε διέκοπτε τὸν ἥληρόν τῆς γέλωτα.

Ἐθάρμαζεν ἡ συμπαθὴς κόρη πᾶν ὅ,τι ἔβλεπεν. Περιεπλάνη τὴν φαντασίαν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαγευτικωτάτων τοπειῶν δι' ὧν ἀφθόνως ἡ φύσις ἐπρόκειτο τὴν ὥραιαν τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας πόλιν. Οὐδόλως ἀπέκαμνε διατρέχουσα τὰ ἐκ χρυσομηλέων καὶ λεμονοδένδρων θαυμασία καὶ εὐώδη ἄλση· ὅτε δὲ προσεβάλλετο ὑπὸ τοῦ ἡλίου, κατέφυγε καὶ ἀνεπαύετο ὑπὸ τὴν σκιάν πυκνοφύλλου πορτοκαλέας παρὰ τὰς ροδοδάφνας καὶ τὰ ἴα, ὧν ἡ εὐσμία μεγάλως ἔτερπεν αὐτήν. Τότε δ' ἐρρέμβαζεν καὶ ἐσκέπτετο καὶ ἀνέτρεχεν εἰς τὰς παιδικὰς τῆς ὄνειροπολήσεις.

Ἀλλὰ φεῦ! ἡ εὐδαιμονία εἰς τὸν κότμον αὐτὸν δὲν εἶνε ποτὲ πλήρης. Ὁ Παράδεισος οὗτος θὰ ἦτο θεῖος, ἐὰν ἡδύνατο νὰ διῇ περὶ θάμνου τινὸς τὸ προσφιλὲς ὄν, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἐγκατέλειπε τὴν καρδίαν τῆς καὶ οὕτως ἡ εἰκὼν ἀείποτε ζωηρὰ παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γλυκείας κοραΐδος.

Ὅπου καὶ ἂν εὕρισκετο, τὸν ἀνεζήτηι, αὐτόν, τὸν Γάσωνα Δερὸς, τὸν θελκτικὸν νεανίαν.

Ἐκάστην πρῶϊαν ὅτε ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τοῦ καλοῦ πατρὸς τῆς, ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς τὴν ματαίαν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ πού τὸν νεαρὸν ζωγράφον· τὸ ἐσπέρως ἐπανήρχετο μετὰ μίαν περισσώτερον πλάνην. Ὁ κύριος Ρισόν παρετήρησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ, ἐνῶ ἦτο φαιδρὰ κατὰ τὴν ἐξοδόν, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐφαίνετο τε-

θλιμμένη· συνεπέρανε δὲ ὅτι οἱ μικροὶ οὗτοι περίπατοι τὴν ἐκοπίαζον καὶ ἐπέμεναν ὅπως κύνωνσι βραχυτέρους. Πολλάκις ἀπεπειράθη νὰ περιορίσῃ τὰς ἐξόδους τῶν μέχρι περιπάτου μὴ ἐξικνουμένου πέραν τῆς ὁχθῆς τῆς θαλάσσης. Ἀλλ' ἡ Ἐμμελίνα δὲν ἠγάπα τὴν θαλάσσαν. Ἰδέαι ζοφεραὶ διήρχοντο τοῦ πνεύματός τῆς, ὅταν τὸ βλέμμα τῆς ἔχανετο ἐν τῇ ἀχανεῖ τοῦ ὕδατος ἐκτάσει, καὶ ἡ σύγκρουσις τῶν κυμάτων τῆς μαινομένης θαλάσσης ἐξήγειρεν ἐν αὐτῇ θύελλαν μελανῶν προαισθημάτων. Ἐφαίνετο ὅτι τὸ θέαμα τῶν φυσικῶν θορύβων, οὓς εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας τῆς καὶ ηὔξανε τὴν σφοδρότητα αὐτῆς. Πάντοτε ὅσας ἀνεχώρει τοῦ Κόλπου τῶν Ἀγγέλων εὕρισκετο ἐν νευρικῇ καταστάσει λίαν ἐξηρησμένη, ἥτις μεγάλως ἀνησυχεῖ τὸν κύριον Ρισόν.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἐκδρομῶν, καθ' ἃς ἡ Ἐμμελίνα εἶχε διατρέξει τὴν Νίκαιαν ὅλην μετὰ τῶν περιγύρων τῆς καὶ ἐπίσθη ὅτι ὁ Γάστων Δερὸς ἦν ἐντελὲς ἄορατος εἰς αὐτήν, κατελήθη ὑπὸ σκληρῆς ἀπελπισίας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, καὶ παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κυρίου Ρισόν, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς μὴ θέλουσα νὰ ἐξέρχεται πλέον.

Διήρχετο ἐφεξῆς μέγα μέρος τῆς ἡμέρας καθημένη παρὰ τὸ παράθυρον καὶ παρατηροῦσα τοὺς διαβάτας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅτε ἀπέκαμνε βλέπουσα τὰς ἀγνώστους καὶ ἀδιαφόρους ἐκείνας μορφάς, αἵτινες προσέπιπτον ὑπὸ τὰς ὀφείας τῆς, ἔρριπτεν εἰς τὸν οὐρανὸν βλέμμα θλιβερόν, βλέμμα ἐκφραστικώτερον παντὸς λόγου.

Ἡμέραν τινὰ τέλος, καθ' ἣν κατὰ τὸ σύνθημα ἐκάθητο ἐν-ταγκωνισμένη παρὰ τὸ παράθυρον, ἔρρηξεν αἰφνης κραυγὴν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιπεθυμῇ.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Γάσωνα Δερὸς ὅστις διήρχετο.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς νεάνιδος ὁ υἱὸς τῆς κομήσσης δὲ Συλόφ ὤψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν δεσποινίδα Ρισόν.

Ἔστη ἐπὶ στιγμὴν καὶ τὴν ἐχαιρέτισεν.

Ἡ νεάνις ἔχουσα ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, τῷ ἀνταπέδωκε μηχανικῶς τὸν χαιρετισμὸν τῆς. Μεθ' ὃ αἰ-τος βραδέως ἀπεμακρύνθη, πλειστάκις στρέψας τὴν κεφαλὴν ὅταν δ' ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τῇ ἔκαμε σημεῖόν τι καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἡ Ἐμμελίνα τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός. Ἀ-

φθονα δὲ δάκρυα κατέβρεξαν τὸ πρόσωπόν της, ὅταν τὸν ἀπόλεσεν ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς της.

— Φεῦ! τετέλεσται! εἶπεν ὀδυρομένη, δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον.

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα εἰσῆλθεν ὁ κύριος Ρισόν.

Εὐκόλως ἐμάντευσεν ὅτι ἡ Ἑμμελίνα εἶχε κλαύσει.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τὴν ἠρώτησεν ὁλως τρέμων.

— Τὸν εἶδον, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ κόρη, εἶνε ἐδῶ.

— Ὁ κύριος Γάστων Δερός;

— Ναί, πατέρα, σὲ παρκαλῶ, πῆγαινε νὰ τὸν ἴδῃς. Δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ποῦ κατοικεῖ, ἀπήντησε δειλῶς ὁ κύριος Ρισόν.

— Ὡ! θὰ τὸν εὔρῃς εὐκόλως, ἐὰν θέλῃς νὰ λάβῃς τὸν κόπον. Σὲ ἱκετεύω, πατέρα, εἰπέ του ὅτι εἶμαι πολὺ ἀσθενής καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνω πρὶν τὸν ἴδω.

Ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ἐδάκρυσεν εἰς τοὺς λόγους τούτους.

— Θέλεις λοιπόν ν' ἀποθάνω ἐγώ! εἶπεν οὗτος. Εἶμαι βέβαιος, βεβαιότατος ὅτι θὰ θεραπευθῇς, καὶ ἂν ὁ κύριος Γάστων Δερός δύναται νὰ σὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν θεραπείαν σου, ἡμπορεῖς νὰ βασισθῇς εἰς ἐμέ. Αὐριοῦν θὰ τὸν ὀδηγήσω ἐδῶ.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, πατέρα, πόσον εἶσαι καλός, ἐφώνησεν ἡ νεῆνις θαπεύσασα εἰς τὸ πρόσωπον τὸν κύριον Ρισόν. Καὶ ἀφοῦ εἶσαι τόσον καλὸς δι' ἐμέ, προσέθηκε διὰ χαροποιῶν ὕφους, θὰ σὲ ἀνταμείψω πάραυτα. Θὰ ἐξέλθωμεν νὰ κάμωμεν περίπατον μέγαν πρὸς τὸ μέρος τῆς δεινροστοιχίας τῶν Ἀγγέλων. Θὰ ἴδῃς ὅτι ἔχω ἀκόμη καλὰς κνήμας καὶ ὅτι διόλου δὲν σκέπτομαι αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγω, ὅταν ὀμιλῶ περὶ θανάτου.

— Ἀμέσως, ἀγαπητὴ μου, ἄς ἐξέλθωμεν.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ Ἑμμελίνα ἦτο ἐτοιμή.

Οὐδέποτε ἦτο χαριεστέρη.

— Ἀς ὑπάγωμεν νὰ διασκεδάσωμεν, κύριε Ρισόν, εἶπεν αὐτῷ φαιδρῶς. Θέλεις νὰ μὲ ὀδηγήσῃς νὰ δειπνήσωμεν εἰς τι ἐστιατόριον;

Ὁ κύριος Ρισόν δὲν εἴχτει ἢ νὰ εὐχαριστῇ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς θυγατρὸς σου. Τῇ προσέφερεν ἐκλεκτὸν γεῦμα εἰς ἓν τῶν καλλιτέρων ξενοδοχείων τῆς πόλεως καὶ ἀκολούθως τὴν ὀδήγησεν εἰς τὸ θέατρον.

Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ἡ Ἑμμελίνα ἐφαίνετο εὐχαριστημένη καὶ ἐδείκνυε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸ παριστανόμενον ὄραμα. Πράγματι ὅμως οὐδὲ λέξιν ἤκουσεν.

Οὐδὲν ἔβλεπεν ἐκ τῶν γινομένων ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Παρὰ τὰς ὥραίας σκηνογραφίας, αὕτη ἔβλεπε πάντοτε μίαν εἰκόνα, τὴν εἰκόνα τῆς δού, ἐνθα εἶδε τὴν ἡμέραν διαβαίνοντα τὸν Γάστων Δερός. Τὰ πρόσωπα, ἅτινα εὐρίσκοντο ἐπὶ σκηνῆς καὶ τὸ κοινόν, ὅπερ ἐχειροκρότει περὶ ἐκαστὴν, τῇ ἦσαν πάντῃ ἀδιάφορα.

Δὲν ἤκουεν ἢ τὸν διάλογον τῶν σκέψεων της καὶ δὲν ἐμελῖα ἢ πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ μυθιστορήματος τῆς καρδίας της.

Τὴν ἐπομένην ὁ κύριος Ρισόν ἐξῆλθε λίαν ἐνωρίς ὅπως ἀναζητήσῃ τὸν νεαρόν ἑωγράφον· εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Ἑμμελίναν ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἀνεῦρε τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ διέμενον ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης· καθ' ἣν στιγμὴν δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ὁ πατὴρ τῆς Ἑμμελίνης, ὁ ἑωγράφος εἰργάζετο.

— Σεῖς ἐδῶ; ἀνέκραξεν ἰδὼν τὸν ἐπισκέπτην. Ἦμην ἐτοιμὸς νὰ ἔλθω νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Ἀληθῶς;

— Ναί, διὰτὶ νὰ μὴ μοῦ εἴπητε εἰς Παρισίους ὅτι ἐμελλε νὰ ἔλθετε εἰς Νίκαιαν; Ἐδέησεν ἵνα ἐκ τύχης διέλθω τῶν παρκαθύρων τῆς οἰκίας σας καὶ παρκατηρῶ τὴν δεσποινίδα Ἑμμελίναν ὅπως μάθω ὅτι εἴσθε ἐνταῦθα. Κατὰ παράκλησίν σας εἶχον ὑποσχεθῇ ὑμῖν ἐν Παρισίοις νὰ παύσω τὰς πρὸς ὑμᾶς ἐπισκέψεις μου μέχρις οὗ ὁ πατὴρ μου· συγκατανεύσῃ εἰς τὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑμμελίνης γάμον μου, ἐσεβάσθην τὴν εὐλογον αὐστηρότητά σας καὶ ἐτήρησα τὸν λόγον μου· ἀλλὰ

τώρα, ὅτε εἴσθε μακρὰ τῶν κακολογιῶν, δὲν θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ παρουσιασθῶ ἀπαξ τοῦλάχιστον καὶ προσφέρω τὰς προσήσεις μου πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἑμμελίναν; Τὰ αἰσθηματὰ μου δι' αὐτὴν οὐδόλως μετεβλήθησαν, σὰς τὸ ὑπαινίσσμαι, καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις αὕτη μοὶ ἐπηύξησεν, ἐὰν ἦνε δυνατόν, τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον μοὶ ἐνέπνευσεν ἡ συμπαθὴς θυγάτηρ σας.

— Εἶμαι εὐτυχής, ἀγαπητὴ κύριε, ἐπανευρίσκων ὑμᾶς ὑπὸ τοιαύτας διαθέσεις. Ἐὰν δὲν εἰδίσασα σήμερον νὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, τὸ ἔπραξα διότι οὐδέποτε ἀμφέβαλλον περὶ τῆς τιμιότητός σας καὶ τῆς εὐκρινείας σας. Ἡ κόρη μου, ὡς γνωρίζετε, εἶνε πολὺ ἀσθενής. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγκατελείψατε τοὺς Παρισίους, ἡ ἀσθενεία της ἐδεινώθη καὶ ἠναγκάσθην νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς Νίκαιαν ὅπως συμμορφθῶ πρὸς τὰς παραγγελίας τοῦ ἱατροῦ. Δὲν πιστεύω ὅτι ἡ νόσος ἐξ ἧς ὑποφέρει εἶνε ἀνίατος, ἀλλὰ γινώσκω ὅτι ἡ ζωὴ της κρέμαται εἰς μικρὸν νῆμα, τὸ ὁποῖον ἡ ἐλάχιστη ἡθικὴ πνοὴ ἀρκεῖ νὰ στηρῇ. Χθὲς σὰς εἶδε καὶ συνεκινήθη, ὅτε δὲ τῆς ἐζήτησα δὴν αἰτίαν τῶν δακρύων ἅτινα ἔχουσε, μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἐπεθύμει πάσῃ τιμῇ νὰ σὰς ἴδῃ. Δὲν ἀντέτεινα διόλου εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της ταύτην· ἡ πατρικὴ στοργὴ κατεσίγησεν ἐν ἐμοὶ πᾶσαν ἄλλην αἰτίαν, καὶ ἔρχομαι σήμερον νὰ σὰς εἶπω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις: Ἡ θυγάτηρ μου θ' ἀποθάνῃ, ἐὰν δὲν μὲ συνοδεύσετε παρ' αὐτῇ... Εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ παίξῃ τις μὲ τὴν καρδίαν νεάνιδος. Ἡ Ἑμμελίνα σὰς ἀγαπᾷ, τὸ ἤξεύρετε, καὶ σεῖς ἐγκαταλείψατε τοὺς Παρισίους, χωρὶς νὰ λάβωμεν παρὰ τοῦ κυρίου Δερός ὁριστικὴν ἀπάντησιν.

— Σὰς παρκαλῶ, κύριε Ρισόν, μὴ ὀμιλῶμεν περὶ αὐτῶν... Ἀρκετὰ ὑπέφερα καὶ ἐγὼ ἐκ τῆς ὅλως ἀπροσδοκήτου αἰτίας, ἥτις ἠνάγκασε τὸν πατέρα μου ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν σὰς ὑπεσχέθη. Πιστεύσατε ὅτι πάντοτε ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Ἑμμελίναν καὶ πᾶν ὅ,τι χρειάζεται νὰ πράξω ὅπως σωθῇ, θὰ τὸ πράξω. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἄς ἀναχωρήσωμεν πάραυτα.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ τῆς Ἑμμελίνης τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν νεανίαν.

— Μέχρι τοῦδε ὑπήκουσα εἰς τὸν πατέρα μου ἕνεκα σοβαρῶν λόγων, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πολὺ ἰσχυρῶν, ἐπανελάθεν ὁ Γάστων. Σήμερον, εἰς ἣν θέσιν εὐρίσκεται ἐκείνη, τὴν ὁποίαν θεωρῶ ὡς μνηστὴν μου, θὰ διέπραττον ἀνανδρίαν ἐὰν ἔμενον εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν λόγων ἐκείνων, οἵτινες σήμερον οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν δι' ἐμέ, ὅσον καλοὶ καὶ ἂν μοὶ ἐφάνησαν ἐπὶ τινι χρόνῳ. Λαμβάνω δευτέραν ἤδη φερὰν τὴν τιμὴν νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς σας καὶ σὰς ὑπαινίσσμαι ἐπὶ τινι τιμῇ μου ὅτι πρὶν παρῆλθον ὁκτώ ἡμέραι, θὰ ἔχω καταβάλῃ ὅλα τὰ προσκόμματα, ἅτινα εὐρέθησαν μέχρι σήμερον ἐνώπιόν μου.

— Εἴθε νὰ ἐλέγετε ἀλήθειαν! εἶπε θλιβερῶς ὁ κύριος Ρισόν. Πρὸς στιγμὴν δὲν σὰς ζητῶ ἢ τὴν θεραπείαν τῆς θυγατρὸς μου. Ἐὰν, χάρις εἰς ὑμᾶς, τὸ θαῦμα τοῦτο κατορθωθῇ, γείνετε ἢ οὐ γαμβρός μου, θὰ σὰς θεωρῶ ὡς υἱόν μου.

— Θὰ γείνω γαμβρός σας καὶ υἱός σας, διότι θὰ θεραπευθῇ ἡ δεσποινὶς θυγάτηρ σας καὶ θὰ τὴν νυμφευθῶ. Ἀς ἀναχωρήσωμεν, κύριε.

Ἐξῆλθον.

Ὅτε ἔφθασαν κάτωθι τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Ρισόν, εἶδον τὴν Ἑμμελίναν, ἥτις ἀπεσύρθη ζωηρῶς τοῦ παρκαθύρου, εὐθὺς ὡς τοὺς εἶδεν.

Ἡ νεαρὰ κόρη, ἀναμένουσα τὸν Γάστων, εἶχεν εὐπρεπῶς ἐνδύθῃ. Ἡ φιλαρέσκεια οὐδέποτε ἀπώλεσε τὰ δικαιοῦματά της. Φέρουσα κυανὴν ἐσθῆτα περικεκοσμημένην διὰ τριγύπτων, μετὰ κυανῆς ταινίας εἰς τὴν κόμην της, ἥτις κατέπιπτε βοστρυχωδῶς ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἦτο ἀληθῶς θελητικὴ παρὰ τὴν ἀσθενικὴν ὥχρότητα της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀμαυρωνόντες ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, ἔλαμ-

πον διὰ ζωηρᾶς λάμπειως, ἐνῶ χαροποιὸν μειδιᾶμα ἀπῆνθει ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Ἄμα εἰσῆλθεν ὁ Γάστων, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν ἡ νεανίς καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ἐφαίνετο ἀπολέσασα πᾶσαν δειλίαν.

Τὸν παρετήρησεν ἀτενῶς.

Ὁ νεανίας ὑπεκλίθη καὶ τῆς ἔλαβε τὴν χεῖρα, ἐφ' ἧς ἀπέθηκε φίλημα πλήρες σεβασμοῦ.

— Συγχωρήσατέ με, εἶπεν, ἠγνόουν ὅτι εἰσθε εἰς Νίκαιαν. Ὁ πατήρ σας μοὶ εἶπεν ὅτι εἰσθε ἀσθενεῖς. Ἐλπίζω ὅτι τὸ κλίμα τῆς Νικαίας θέλει σᾶς ὠφελήσει καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ εἰσθε ἐντελῶς καλᾶ.

— Εἶμαι ἤδη καλλίτερα, εἶπεν ἡ Ἐμμελίνα ἀφελῶς. Ἐλπίζω, ὡς ὑμεῖς, νὰ θεραπευθῶ ἐντελῶς, χάρις εἰς τὸν εὐεργετικὸν ἥλιον τοῦ τόπου τούτου καὶ τοῦ ζειδῶρου ἀέρος, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν. Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων μοὶ χρειάζεται, εἶναι αἱ διασκεδάσεις. Ἐλπίζω, κύριε Γάστων, ὅτι θὰ λάβετε σῖκτον διὰ τὴν ἀπομόνωσιν, ἐν ἣ ζῶμεν, ὁ πατήρ μου καὶ ἐγώ, καὶ ὅτι θὰ ἔρχεσθε συχνὰ νὰ μᾶς ἐπισκέπτεσθε.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου, δεσποινίς, τῶρα ὅτε σᾶς ἐπανεύρον, ἐστὲ βεβαία ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω πλέον. Θὰ κάμωμεν ἐκδρομὰς πολὺ εὐχαρίστους καὶ οἱ τρεῖς, ἐὰν εὐαρεστήσθε.

— ὦ! τί εὐτυχία! ἀνέκραζεν ἀφελῶς ἡ Ἐμμελίνα. Θὰ ἐξεργώμεθα καθ' ἑκάστην εἰς περίπατον καὶ τὸ ἐσπέρας θὰ παίζωμεν μουσικὴν. Φαντασθῆτε ὅτι πρὸ πολλῶν μηνῶν δὲν ἤνοιξα τὸ κλειδοκύμβαλόν μου. Αἱ μελωδίαι, τὰς ὁποίας ἠγάπων τόσον πολὺ ἄλλοτε, τῶρα μοὶ κατέστησαν ἀνυπόφοροι. Μὲ καθίστων θλιβεράν, δὲν εἰςεύρω διατί! Τὰ παιδρὰ τεμάχια μοὶ παρῶνταν τὰ νεῦρα καὶ μ' ἔκαμνον νὰ κλαίω. Εἶμαι ὅμως βεβαιωτάτη τῶρα, ὅτε εἰσθε ἐδῶ, ὅτι θ' ἀναλάβω παλιν τὴν εὐθυμίαν μου διὰ τὴν μουσικὴν.

— Καλλίστα, εἶπεν ὁ Γάστων. Θὰ ἀρχίσωμεν τὴν μελέτην τῆς περιφήμου ἐκείνης δωδίας τῆς Μινιών, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ μάθω εἰς Παρίσιους. Νῦν ὅτε εὐρισκόμεθα εἰς τὴν χώραν, ἐν ἣ ἡ χρυσομηλέα ἀνθεῖ, θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἐκβάλω φωνὴν ὀξυφώνου τοῦλάχιστον.

Ὁ κύριος Ρισὸν ἤκουε τὸν διάλογον τούτον, χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος, εὐτυχῆς ἐκ τῆς χαρᾶς, ἥτις ἐξεδηλούτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς προσφιλοῦς τοῦ θυγατρὸς. Εἶχε παρκαμερίσει ὀλίγον.

— Ἡξεύρετε ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ἐπιπληξῶ; εἶπεν ἡ Ἐμμελίνα ἐλκύουσα τὸν Γάστων εἰς τὸ παρὰθυρον.

— Ἐμέ;

— Μάλιστα, σᾶς ἐζητήσατε τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τὸν πατέρα μου; ὁ πατήρ μου σᾶς τὴν ἔδωκε, καὶ δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὑπὸ τινι πρόφασιν, ἀνεχώρησατε εἰς Ἱταλίαν...

— Δεσποινίς...

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξακολουθῶ; ἐὰν ἠθέλησα νὰ σᾶς ἐπανιδῶ καὶ ἐὰν παρεκάλεσα τὸν πατέρα μου νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ, τὸ ἔκαμα ἐπειδὴ ἐπιθύμουν νὰ λάβω παρ' ὑμῶν ἐξήγησιν εἰλικρινεστάτην. Ἡμῖν νεωτάτη πρό τινων μηνῶν, ἀλλ' αἱ θλίψεις μ' ἐγήρασαν. δὲν εἶμαι πλέον μικρὰ κόρη, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς παρηκαλέσω ν' ἀπαντήσητε ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ σᾶς θέσω.

— Ὅ' ἀποκριθῶ ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

— Μὲ ἀγαπᾶτε πάντοτε;

— Ναί, πλέον ἢ ποτέ.

— Τότε διατί δὲν μὲ νυμφεύσατε;

— Ὅθ' γίνητε σύζυγός μου, ἀγαπητὴ μου Ἐμμελίνα. Ἐὰν ὁ γάμος μας ἐβράδυνε, πιστεύσατε καλῶς ὅτι σπουδαῖοι λόγοι...

— Καὶ ποῖοι εἶνε οἱ λόγοι οὗτοι;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τοὺς εἰπῶ ἀλλὰ μὴ ἀνησυχήτε.

Ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, θὰ γείνετε σύζυγός μου.

— Ἐχει καλῶς, κύριε Γάστων, σᾶς πιστεύω. Τῶρα δὲν

μοὶ ὑπολείπεται ἢ νὰ θεραπευθῶ ταχέως. Ἐὰν σᾶς βλέπω συχνά...

— Καθ' ἑκάστην.

— Δὲν θὰ λάβω πολὺν κόπον νὰ ἐπανεύρω τὰ παλαιὰ μου χρώματα. Ὁ ἥλιος δίδει τὴν ζωὴν εἰς τὰ ἄνθη, καὶ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὑγίαν εἰς τὰς ψυχὰς.

Ὁ Γάστων ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος καὶ τὴν ἔθλιβε μετὰ στοργῆς.

— Ἀπόδοτέ μοι τὴν χεῖρά μου, κύριε, ἔκαμε γελῶσα, δὲν σᾶς ἀνῆκει ἀκόμη.

Ὁ κ. Ρισὸν, ἀκούσας τοὺς ζωηροὺς γέλωτας τῆς Ἐμμελίνας, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἐπλησίασε τοὺς νέους καὶ παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του.

— Ἐνδεκα ὥραι ἤδη! εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν κόρην του. Ἐσκέφθη περὶ τοῦ γεύματος, Ἐμμελίνα; Ἡξεύρετε ὅτι χρειάζονται τρία πινάκια, διότι ὁ κύριος Γάστων θὰ συμφάγῃ μαζί μας; δὲν ἔχει οὕτω;

Ὁ καλλιτέχνης ὑπεκλίθη.

— Πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν μαγειρίσσαν, ἀνέκραζεν ἡ νεανίς, τὴν ὁποίαν τὸ σημεῖον τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γάστωνος κατέστησε περιχαρῇ.

Ἐξῆλθε τρέχουσα.

— Βλέπετε, εἶπεν ὁ κύριος Ρισὸν εἰς τὸν νεανίαν, πόσον ἡ παρουσία σας τὴν καθιστᾷ εὐτυχῇ!... Δὲν εἶχον δίκαιον ὅτε σᾶς ἔλεγον ὅτι ἡ ζωὴ της κεῖται εἰς τὰς χεῖράς σας;

— Κύριε Ρισὸν, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, αὐτὸ μόνον σᾶς λέγω: Ἡ Ἐμμελίνα θὰ γείνη σύζυγός μου, δύνασθε νὰ πιστεύσητε εἰς τὸν λόγον μου. Σήμερον μάλιστα θὰ γράψω εἰς τὸν πατέρα μου...

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξεν ἐκ τῶν εὐθυμοτέρων.

Ὅτε ὁ Γάστων ἐγκατέλειψε τὸν κύριον Ρισὸν καὶ τὴν δεσποινίδα Ἐμμελίαν, αὕτη ἔλαβε παρὰ τοῦ νεανίου ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπομένην.

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἔκρουε τὴν θύραν μεγαλοπρεποῦς ἐπαύλεως.

Ἐξήτησε τὴν κόμησσαν δὲ Συλόφ καὶ ἐγένετο δεκτός.

Ἡ κόμησσα εὐρίσκατο ἐν Νικαίᾳ πρὸ δέκα πέντε σχεδὸν ἡμερῶν. Ἀπεφάσισε καὶ κατέπεισε τὸν κόμητα νὰ διακρίνωσι μακρὰν τῶν Παρισίων κατὰ τὸν χειμῶνα. Συνειθισμένος πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς ιδιοτροπίας τῆς συζύγου τοῦ Βαλερίας ὁ γηραιὸς κόμης, ὅστις μόνον κατὰ μακρὰ διαστήματα ἐξηγείρετο ἐκ τῆς ἀπαθείας του, οὐδὲν παρενέβαλε πρόσκομμα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κομῆσσης καὶ ἠγόρασεν ἑπαυλιν τινα ἐν Νικαίᾳ. Ἐκεῖ τῶρα ὁ βογιάρος ἔμενεν ἀδρανὴς ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας. Ἡδύνατό τις νὰ τὸν ἴδῃ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ καθ' ὀρισμένας ὥρας τῆς ἡμέρας, καθήμενον ἐπὶ ἔδρας κινουμένης διὰ τροχῶν, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἀκίνητον, τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον ἔχοντα πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὧμου κεκλιμένην καὶ κοιμώμενον εἰς τὸν φλοίσβον τῶν κυμάτων. Ἡ κόμησσα καὶ αὐτὸς δὲν συνήντωντο ἐφεξῆς ἢ μόνον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματος. Ἡ κυρία Βαλερία ἐξήρχετο συχνότατα, ἔκαμνε ἐφ' ἀμάξης ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα, μετέβαινε πολλάκις μέχρι τοῦ Μονακό, ἔνθα ἐπαίξε λουδοβικίᾳ τινα καὶ ὅταν εἰσῆρχετο οἴκου, ἀπεσύρετο πάραυτα εἰς τὰ δωμάτιά της.

Εἶχε λίαν μεταβληθῇ ἀπὸ τινων μηνῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπώλεσαν πλέον τὴν λάμπιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν, παρὰ τὴν τεσσαρακονταετῇ ὡς ἐγγιστα ἡλικίαν της, εἶχε διατηρήσει μέχρι τοῦ νῦν τὸ νεανικὸν ἥθος τοῦ προσώπου της ἐφυγαδευθῇ. Αἱ ρόδινοι καὶ εἰσέτι δροσεραὶ παρειαὶ της κατέστησαν ἱσχναὶ καὶ ρυτίδες πολλὰ ἐρρυτίδουν αὐτὰς μέχρι τῶν χροτάφων της. Ἡ Βαλερία, ἡ ἐν ὀργαίᾳ τὸν βίον διανύσασα, ἡ ἀστοργὸς μήτηρ ἡ ἀπὸ κοίτης τὸ μονογενὲς τέκνον της ἐγκαταλείψασα, ἡ οὐδὲν εὐγενὲς αἴσθημα ἐν αὐτῇ περικλείουσα γυνὴ αὕτη, ποῖος θὰ τὸ πιστεύσῃ; ἔπασχεν, ὑπέφερε πραγματικῶς ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε τὸν υἱὸν της.

Ὁ Πέτρος Δερός ἦτο σκληρός.

Ὑπῆρξεν ἀγέρωχος, ἀκαμπτος, ἀσπλαγχνος, καθ' ἣν ἡμέραν παρουσιασθεὶς ἀποτόμως εἰς τὸ μέγαρον Συλόφ, ἐδήλωσε τὰς θελήσεις του εἰς τὴν ὀλοφυρομένην κόμησσαν.

Αὕτη, ὑπὸ τὴν κεραυνόβολον περιφρόνησιν τοῦ ἀρχαίου ἐραστοῦ της δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῇ κατὰ τῶν ἀπεχθῶν προτάσεων, ἃς αὐτὸς ὑπέβαλεν αὐτῇ. Ἀμα ἐξῆλθεν ὁ Πέτρος Δερός, ἐκλαυσεν, ἀκολουθῶς δ' ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀνωτέρω εἶδομεν. Ἀναγνώρισασα τὴν ἰταμότητά της ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν τιμωρίαν. Ἐπὶ στιγμὴν μάλιστα ἠσθάνθη ἀπληστον χαρὰν νὰ ὑποβληθῇ εἰς αὐτήν, πρῶτην δὲ ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς της ἔσχε τύψεις συνειδότος.

Ἐν τούτοις, μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ θυσία, ἣν τῇ ἀπήτησαν, ἦτο ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών της.

Ἀνηγέρθη τότε ἐναντίον τῆς σκληρότητος τοῦ Πέτρου Δερός καὶ εἶπεν : "Ὅτι οὐδεὶς εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαίρῃ τὸν υἱὸν ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ νὰ εὕρῃ τὸν Γάστων καὶ νὰ τῷ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

— "Ὅσον ἀθλία καὶ ἂν ὑπῆρξα, δὲν θὰ μὲ ἀποδιώξῃ, ἔλεγε, καὶ ὅταν μὲ ἴδῃ γονυπετῇ καὶ κλαίουσιν πρὸ τῶν ποδῶν του, διότι θὰ γονυπετήσω ἂν εἶνε ἀνάγκη, θὰ μ' εὐσπλαγχνισθῇ, θὰ μὲ ἀνεγείρῃ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ... Ἀλλ' ὅχι, εἶνε πολὺ εὐγενὴς διὰ νὰ κρίνῃ τὴν μητέρα του... Δὲν θὰ θελήσῃ μάλιστα νὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ πρὶν ἢ προσφέρω λέξιν θὰ μὲ θλίψῃ εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γάστωνος καὶ ἔμαθεν ὅτι αὐτὸς ἀνεχώρησεν εἰς Νίκαιαν. Τότε ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους καὶ νὰ μεταβῇ εἰς συνάντησιν τοῦ υἱοῦ της.

Τὸν συνήντησεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν Λέσχην, καί, καίτοι ἦτο ἐν συντροφίᾳ μετὰ τῆς οἰκονόμου τῆς κυρίας Πάρνεφ, τῷ ἔκαμε νεῦμα διὰ τῆς χειρὸς.

Ὁ Γάστων ἐπλησίασεν ἡ κόμησα τὸν παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Ὁ νεανίας δὲν ἔλειψε καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν παρήρχετο ἐβδομάς, χωρὶς νὰ μὴ παρουσιασθῇ ἀπαξ τοῦλάχιστον αὐτῆς εἰς τὴν ἑκαυλὴν τοῦ κόμητος δὲ Συλόφ.

ΚΑ'

Ὁ Πέτρος Δερός ἔμαθεν ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ υἱοῦ του ὅτι ἡ Βαλερία εὐρίσκετο εἰς Νίκαιαν καὶ ὅτι τῇ ἔκαμε συχνὰς ἐπισκέψεις. Δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου της ἀρχαίας παλλακῆς του, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐμειδίασε περιχαρῶς.

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθές ; εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἀνεμνήσθη ἐπὶ τέλους ὅτι εἶνε μήτηρ ; Ἐὰν τὸν ἀγαπᾷ πραγματικῶς, δὲν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπαγόρευσίν μου καὶ θὰ τὸν ἐπανίδῃ ἀφειδίτως. Θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς καὶ θὰ προσποιούμαι ὅτι ἀγνοῶ τὰ διατρέχοντα.

Ἦτο λοιπὸν δοκιμασία, ἣν ἀπεπειράθη ὅτε ἐπεσκέσθη τὴν κόμησσαν οἱ καὶ τῇ ἀπηγόρευσε νὰ ἐπανίδῃ τὸν υἱὸν του.

Νῦν, εἶχεν εἰσδύσει ἡ συγγνώμη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Πέτρου Δερός.

Ἡμέραν τινὰ ὁ μνηστήρ τῆς δεσποινίδος Ἐμμελίνας Ρισὸν μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κόμησσης δὲ Συλόφ.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαχὴν φιλοφρονητικῶν φράσεων, ὁ νεανίας τῇ εἶπεν :

— Μοὶ ἐπεδείξατε τόσον ἐνδιαφέρον, κυρία, ὥστε θεωρῶ καθήκον μου, συγχρόνως δὲ καὶ εὐχαρίστησιν, νὰ σᾶς ἀναγγείλω σπουδαίαν εἰδήσιν...

— Ποίαν ;

— Μέλλω νὰ νυμφευθῶ.

— Πότε ;

— Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς τὸ βραδύτερον, ἐλπίζω.

— Σᾶς συγχαίρω, εἶπεν ἡ Βαλερία μετ' ἐκφράσεως φιλοστόργου εὐλικρινείας. Γινώσκετε ὅτι οὐδεὶς πλέον ἐμοῦ ἐνδιαφέρεται εἰς τὴν εὐτυχίαν σας. Καὶ ποίαν νυμφεῦσθε ;

— Νεάνιδα ἣν ἐγνώρισα εἰς Παρισίους καὶ τὴν ὁποίαν ἐκ τύχης ἐπανεῦρον εἰς Νίκαιαν, τὴν δεσποινίδα Ἐμμελίαν Ρισόν.

Ἡ Βαλερία ἀνεσκήρτησεν.

— Τὴν δεσποινίδα Ἐμμελίαν Ρισόν ; εἶπεν, δὲν εἶνε θυγάτηρ ἐνὸς πραγματογνώμονος, τοῦ οὐοῦ τοῦ ὄνομα ἐσημειώθη εἰς δίκην, ἥτις ἐσχάτως ἔκαμε μέγαν θόρυβον ἐν Παρισίοις ;

— Ἀκριβῶς. Πρόκειται περὶ τῆς δίκης, ἐν ἣ συγκλητογρήθη ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ. Τὸν γνωρίζετε ;

— "Ὁχι... Γνωρίζω ὅμως τὸν κύριον Ρισόν. Ἀλήθεια, ἤξευρετε ὅτι ἡ κυρία Ἐσθὴρ Φλορβάλ εὐρίσκεται ἐνταῦθα πρὸ τριῶν ἡμερῶν ;

— Ἐδῶ ;

— Ναί. Συνεπεία τῆς ὀδυνηρᾶς ἐκείνης ὑποθέσεως τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτοῦ διέρρηξεν ἡ κυρία Φλορβάλ διὰ παντὸς πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βανδὰμ καὶ συνῆψε θεατρικὴν συμφωνίαν εἰς Ἰταλίαν. Μετ' ὅτῳ ἡμέρας κάμνει ἐναρξίν τῶν παραστάσεων της ἐν Φλωρεντίᾳ. Διερχομένη ἐντεῦθεν ἔκρινε καλὸν νὰ διαμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς Νίκαιαν. Ἦλθε νὰ μὲ ἴδῃ σήμερον καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταυτην εὐρίσκεται ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου. Θὰ τὴν φωνάξω.

Ὁ Γάστων ἠθέλησε νὰ τὴν σταματήσῃ, ἀλλ' ἤδη ἡ κόμησσα εἶχε εἰσέλθει εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἐπανῆλθε μετὰ τῆς Ἐσθὴρ, ἥτις, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κυρίου Δερός, ἐταράχθη ἑλαφρῶς. Ταυτοχρόνως ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιξέ καὶ ἐνεφανίσθη ὁ κόμης δὲ Συλόφ. Παρατηρήσας τὸν Γάστων, ἔσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ ; εἶπε διὰ παραδόξου ὕφους.

— Τ' εἶνε αὐτὰ ; ἀπήντησεν ἡ Βαλερία... Ὁ κύριος πρὸ μικροῦ μοὶ ἀνήγγειλε τὸν προσεχῆ του γάμον...

— Ἀ ! ἐφώνησεν ὁ γέρον προχωρῶν βήματά τινα. Ὁ κύριος σᾶς ἀνήγγειλεν... Τὰ συγχαρητήριά μου, νεανία, προσέθηκε τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Τί ἔχει λοιπὸν αὐτὸς ὁ γέρον τρελλός ; εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Γάστων, παρατηρῶν τὸ σαρδωνικὸν μείδιμα, τὸ ὁποῖον ἐπτήσσε τὰ χεῖλη τοῦ κόμητος.

Ὁ κόμης δὲ Συλόφ ἐκάθησεν.

— Ἐξακολουθήσατε λοιπὸν τὴν συνομιλίαν σας, παρακαλῶ, ἐπανέλαθε διὰ σκυθρωποῦ ὕφους... Ἰδωμεν, ἡ μνηστὴ σας εἶνε ὡραία ;

— Κύριε !... διέκοψεν ἡ Βαλερία.

— Ἡ ἐρώτησίς μου εἶνε ἀδιάκριτος ; Τὴν ἀποσύρω, πραγματικῶς, ἔχετε δικαίον, αὐτὸ δὲν μὲ ἀποβλέπει... Ἀς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων, τὸ ἐπιθυμῶ...

Ὁ υἱὸς τοῦ Πέτρου Δερός ἐκ τῆς στάσεως τοῦ κόμητος ἐνόησεν ὅτι ἡ παρουσία του ἦτο ὀχληρὰ καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Κυρία κόμησσα, εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Βαλερίαν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω.

— Πῶς ! νεανία, ἀπὸ τῶρα ἐγκαταλείπετε τὰς κυρίας αὐτὰς ; ἔκαμεν ὁ βογιάρος σαρκαστικῶς.

— Αἱ κυρίαι θὰ μὲ συγχωρήσουν, κύριε, ἀντεῖπεν ὁ Γάστων ζητῶν νὰ γίνῃ κύριος ἑαυτοῦ, ἀλλὰ μὲ ἀναμένουσιν...

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Φλορβάλ, θὰ μὲ θεωρήσετε ἀδιάκριτον, ἂν σᾶς παρεκκλυνῶ νὰ μὲ συνοδεύσητε μέχρι τοῦ ξενοδοχείου ;

— Εὐχαρίστως, κυρία ; εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς συνοδεύσω.

Ἐξῆλθεν.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Κ. ΣΑΛΤΑΜΠΑΣΗΣ